

A nyíregyházi

Izraelita

Hitközség lapja

5764. Kiszlév VII. évf. 1. sz.

תשס"ד חודש כסלו

שופר

שופר

ב"ה

Sófár

H i t é l e t é s I n f o r m á c i ó

Meghívó

A nyíregyházi Izraelita
Hitközség szeretettel
várja minden tagját és
tagjainak hozzátartozóit
az idei Chanuka ünne-
pégre,
2003. december 21-én,
16:00-kor!

Meghívó

A nyíregyházi Izraelita
Hitközség szeretettel várja
tagjait a 2003. évi köz-
gyűlésre,
2003. december 21-én,
14:30-kor!

*Kellemes és örömteli Chanukát kívánunk minden
kedves olvasónknak!*

Isten szereti ifj. Hegedűs Lórántot

Majsai Tamás teológus teljes írása, - mely bizonyíték arra, hogy létezik hazánkban az értelmiségieknek egy olyan nemeslelkű rétege, mely érzé-keny a kirekesztésre - a Népszabadság 2003. november 11-ei számában olvasható.

Keresztények számára a zsidók nélkül nincs üdvösség. Sem teológiailag, sem történelmileg. (...) Az a hit és kegyesség, amely a zsidóellenességnek írmagját is tolerálja, istenellenes gyalázat. A Sínai hegyi Kijelentő soha nem vetette el a zsidókat. A szövetségkötés pillanatától az idők végezetéig barátainak és választottjainak tartja őket.

A zsidók nem a keresztény evangélium ellenségei, hanem a társmegeválói rangra egyedül jogosult entitás, és mint ilyenek, a kereszténység primus inter pares legszentebb testvérei. Az igazán fontos kérdés éppen ezért nem az, hogy honnan jöttek és jönnek (Galáciából, a Jordán mellől etc.), hanem az, hogy miért nem érkeznek hozzánk (e keresztény országba!) közülük még többen a világ minden égtájáról.

Ifj. Hegedűs Lóránt, a magyarországi kereszténység jelen idő szerinti első számú szegénye november 6-a óta már nem börtöntöltelék-jelölt. A szabad véleménynyilvánítás alkotmányos szempontját mérlegelő ítéletábra úgy találta, hogy a zsidózó huligán, aki egy firkálmányában a keresztény kultúrkör legaljasabb gaztettét fémjelző kifejezésekkel bátorította antiszemita aktivitásra a magyar ugart, nem követett el büncselekményt. (...)

Az antiszemitizmus olyan ördögi váladék, kulturális-társadalmi aberráció, amelynek valós karakterét a gyakran csak tyúkperek problémavilágán orientált polgári törvénykezők még megragadni is képtelenek. A disznókhöz illő (vö. Máté ev. 8:30-31.) zsidóellenes szellemiség expektorációjának bírói úton történő eltakarítása keresztény szempontból nemcsak célidegen kísérlet, de e mételey lényegének teljes félreértése is. És Auschwitz óta ebben az ügyben nincs különbség civil és szakrális szféra között. Auschwitz a "profán" világ előtt éppúgy a negatív Sínai, mint a keresztények számára. Auschwitz után az emberi közösség tagjaként csak az definiálhatja magát, aki ismeri, kész

ismerni Auschwitz-Sínai tiltó ígését: Ne zsidózz! Auschwitz-Sínai után ez az igéppoly szerves része az (emberi) természeti törvénynek, mint a keresztény önismeretnek az a bibliai revelátum, hogy aki a Úr népét bántja, olyan, mintha az Ő szemefényét bántaná (Zakariás 8:8.). Elgondolni is lélekdermesztő, milyen istenhideg, az emberi gyarlóság noéi mértékének milyen rettenete lenne az, amikor már Iustitita szolgáltnak kell emlékeztetniük (kiáltó kövekként) a kijelentés ködbe vesztet igéire és etikai konzekvenciáira. (...)

A magyar keresztény papi és egyházi társadalom intézményes valósága elemi erejű, spontán felháborodás keretében még egyszer sem emelte fel tiltakozó, óvó szavát a rendszerváltás óta felerősödő cigányellenesség (legfrissebb példaként lásd a szegedi bírói gondolatot), másságellenesség és zsidózás krucsiális teológiai-társadalmi kérdéseiben. Manapság pedig már egyenesen ott tartunk, hogy az antiszemita koetsmahangulat közéleti kristályosodási pontjává egy református pap és egy református egyházközség vált. A közvetlenül illetékes egyház, a társegyházak, a kereszténység intézményes közegei - a közpénzes erkölcsnemesítők! - ugyanakkor jó szokásukhoz híven ebben az ügyben is lapulnak. (Aki református közegekből itt komor tekintettel Voltaire-re asszociálnának, idézzék fel magukban, miként áldozta "be" zsinatunk egy szektás-populista huszárvágással - a nyílt és becsületes beszédre való képtelenség fenyegető skandalumának elkerülésére - az egyház önértelmezéséhez szervesen hozzá tartozó közéleti szerepvállalás princípiumát.)

Jó ideje szomorúsággal látjuk, hogy a Budapest Szabadság téri Református Egyházközség miként válik a kulturális és teológiai bűnözés bázishelyévé. Ennek ellenére sokan reménykedtek abban, hogy principiálisan a Seregek Urának titkával állunk szemben, aki magát megalázó (kenotikus) állapotban hosszán túr, míglen a közösséghez tartozó igazak erőre kapnak, és megtisztulva az idegen kovásztól, nem nyújtanak tovább menedéket hungaronáci páterüknek és a tarnopolos gázság ígét hirdető Pannon Rádióknak. Néhány héttel ezelőtt azonban

szodoma fázisba lépett az eklézsia romlása. Az Isten szőlőjét megtipró krisztuskufárnak (lásd Jeremiás 12:10) a Magyar Fórum című újnnyilas lapban adott nyilatkozata feltárta, hogy a teológiai züllés nemcsak egy klikkuralom következménye, hanem kollektív valóság a gyülekezetben. Nyilatkozatában ifj. Hegedűs elmondta, hogy egyházának idegen érdekek szolgálatába szegődött vezetősége által kikényszerítve "formálisan" lemondott ugyan MIÉP-párttagságáról, "informálisan" azonban továbbra is teljes erővel támogatja a pártot és vezérét. "Sőt - szól a hagymázás interjú fontos mondata - a nemzeti radikalizmust az engem lelkészi szolgálatomban marasztaló és mellettem mindvégig kiálló gyülekezetem [kiemelés: M. T.] hathatós eszközökkel segíti" - például azzal, utal rá külön nyomatékkal, hogy változatlanul helyet ad a szélsőjobb különféle fórumainak, köztük a pannon tivornya adóvevőjének.

Ifj. Hegedűs Lórántnak természetesen van helye az Atyai Házban és az Isten Országában is. "Félelemmel és rettegéssel", de talán kimondhatjuk, hogy a felmentő ítéleten Isten ujja volt rajta. A történelem Uráé, aki megtérő bűnősként továbbra is várja vissza a megtévedt gyermeket az atyai hajlékba. Most még szomorúság van a mennyben, mert e fiatalember az Örökkévaló tisztelete helyett a buta nemzetbálvány kótyagos rikkancsává vált. Az ítéletábra döntése azonban reményt keltő. Elítélő esetben ifj. Hegedűs könnyebben eshetett volna áldozatául a magát világosság angyalává maszkírozó Sátán hitető beszédének, elhívén azt, hogy minden vétken túli mértékben bűnhődik; ahogy a szívéhez közel álló kereszténységidegen Himnusz mondja: múltért és a jövőért. Jó, nagyon jó, igazi kegyelmi ajándék, hogy a törvény lehetőleg finom falat sem emel ifj. Hegedűs Lóránt megtérése elé. Nem menti fel őt a megbűnhődött bűn(telenység) csalfa érzetének hitetésével, nem keményíti meg őt az önigazságban, nem akadályozza meg annak a belátásában, hogy szabad akaratból, tiszta beszéddel, krisztusi indulattal kell megkövetnie

folyt a köv. oldalról

nemcsak a zsidóság egészét, de mellettük külön is azoknak a Galíciából és máshonnan Magyarországra érkező, és általa galád módon megsértett testvéreinek az emlékét, akikben az ország keresztényei annak idején nem tudták felismerni Jézus arcát. A fajprófétai "galíciai jöttmentek"-ezés szégyenletes történetével ugyanis elválaszthatatlanul egybetartozik immár a Soá magyarországi eseményeinek prelúdiuma. Az a szomorú eset, amidőn három évvel a német megszállás előtt, minden külső kényszertől mentesen, sőt a német katonai hatalom határozott ellenkezése mellett a magyar kormányzat Kőrösmezőn keresztül deportálta a szitokszóval galiciánereknek titulált zsidók tízezreit az ukrainai hadművelési területekre, ahol nagy többségüket - például Kamenyec-Podolszokban - brutális kegyetlenséggel lemészárolták.

A felmentő ítéletnek Isten kegyelmi szándékát tükröző jelei azonban leginkább abban láthatóak meg, hogy minket segít visszatartani a szólásra való restség bűnétől. Segít megújítani bennünk az erős lelket (Zsoltárok 51:12.) annak szeplő nélkül való képviselőre, hogy a zsidózó, rasszista és másságellenes retorikában nem lehet pardon. Éspedig annak jog által kezelhetetlen kígyónyelvű változatában sem! Segít annak a tudatosulásában, hogy a polgári jelzőre valóban méltó jóérzésnek, elsősorban is a társadalom erkölcsi tekintélyű ágenseinek, köztük jeles helyen az egyházaknak, papjaiknak kell megalkuvást, kétfelé sántikálást nem ismerő tántoríthatatlansággal olyan légkört teremteniük, amely hatástalanítja az elvetemültség retorikáját és rétorait.

Irodai, temetői nyitvatartás

A Hitközség irodája és a temető

december 20-tól
január 05-ig

zárva lesz.

Sürgős esetben a temetőgondnok, Sugár András a **06-30/6527-051-es telefonszámon** hívható!

100. házassági évforduló

Füredi Sándor-Kohn Szeréna
(Gyula, 1903. december 8.)

Kedves nagymama és nagypapa!

Köszönjük, hogy anyut és aput felneveltétek.

Köszönjük, hogy vigyáztatok az unokákra,

a 2 éves Juditra, a 8 éves Évire, a 10 éves Lacira, menyedre, Gizire. Büszkék vagyunk nagypapa bátor helytállására az első világháborúban, kiemelkedő hazafiasságára (így lettünk Finkelsteinből Füredi család).

Végül köszönjük, hogy nem engedted el a kicsik kezét, és együtt mentetek az auschwitzi gázkamrába.

Soha nem felejtünk el!

Lányotok, unokáitok, dédunokáitok.

A fenti hirdetés a Népszabadság 2003. december 8-ai számában jelent meg. A Füredi család megemlékezéshez a Sófár is csatlakozik.

מזל טוב!

Hitközségünk nevében jó
egészséget kívánva köszöntjük
azokat, akik

- júliusban ünnepelték születésnapjukat: Klein Zoltán, Krausz Sándorné, Kertész Gábor, Szepesi Gábor, Kovács László
- augusztusban ünnepelték születésnapjukat: Ferber György, Hemli Józsefné, Tóth-Ábri Henriette, Nánási Mihályné, Túróczi Istvánné, Glück Józsefné, Klein Lászlóné
- szeptemberben ünnepelték születésnapjukat: Feuer László, Szepesi Csilla, Kertész Máté, Szepesi Beáta, dr. Székely Miklós, Lakatos Gyuláné, Földi Gyuláné, Sugár Andrásné, Sugár Károly, Eszlári Gábor, Szepesi Zsuzsa
- októberben ünnepelték születésnapjukat: György Miklós, Kocsis Józsefné, Siposné Weisz Judit, Klein Miklós, Feuer Lászlóné, Raducziner Lászlóné, Neumann Gábor
- novemberben ünnepelték születésnapjukat: Sárosi György, Spiró Ignác, Túróczi István, Weisz András, Markovics Gyuláné,
- decemberben ünneplik születésnapjukat: Blajer Györgyné, Lieber Zoltánné, Sugár András, Félegyházi Józsefné, Lakatos Istvánné

Dániel, a próbák embere

Jehojákim, Jehuda királya uralkodásának harmadik évében felvonult Nevuchádnecár, Babilónia királya és megtámadta Jeruzsálemet. A Szent Város elcsett, a Templomot kifosztották illetve lerombolták és a lakosságot Babilóniába deportálták. Közöttük volt egy előkelő származású ifjú: Dániel.

Nevuchádnecár király a leigázott nemzetek tehetséges, nemesi származású ifjait maga köré gyűjtötte. Elrendelte, hogy a királyi, nemesi származású, kellemes megjelenésű, okos, művelt fiatalembereket képezzék tovább a babilóniai tudományokban, tartsák őket királyi kosztón három évig, majd állítsák őket a király szolgálatába.

Dániel is bekerült a kiválasztottak közé. Azonban Dániel elhatározta, hogy tartja magát a Tóra parancsolataihoz és nem eszik tréflit, még ha az királyi ellátás is. Engedélyt kért arra, hogy ne egyen a húsból, hanem csak növényeket fogyasszon. Hite eredményeként már tíz nap múlva sokkal egészségesebbnek, szebbnek látszott, mint a többi ifjú.

Az Ö-ökkévaló olyan bölcsességet adott neki, hogy tízszerre okosabb volt társainál a különböző tudományokban. Így lett végleges a pozíciója a királyi udvarban tanácsadóként még Dáriusz király idejében is.

Dáriusz elhatározta, hogy a birodalma fölé százhusz tisztviselőt rendel, a tisztviselők fölé pedig három felügyelőt. Az egyik felügyelői hivatalt Dániel kapta. Mivel Dániel mindenkinél tehetségesebb, sikeresebb volt (a Szentírás szerint „rendkívüli szellem“ volt benne), a király őt akarta az egész birodalom felé emelni egyedül.

Ekkor a királyi udvarban összeesküvést szöttek Dániel ellen. Elkezdtek vizsgálni az ügyeit, hátha találnak valamilyen támadási felületet rajta, de nem jártak sikerrel, mert Dániel feddhetetlen, kor-

rupciómentes, egy szóval tökéletes volt.

Ekkor ellenfelei a hitén kerestek fogást. Elérték a királynál, hogy adjon ki egy olyan rendeletet, aminek egyébként azon kívül, hogy Dánielt megbuktassák, más értelme nem volt. A rendelet szerint harminc napig senki nem kérhetett senkitől, istentől vagy embertől semmit, csak Dáriusz királytól.

A rendelet hatályba lépett és Dániel irigyei csak erre vártak. Pontosán tudták, hogy Dániel istenfélő lévén rendszeresen dávenol.

babilóniai kapu

Amikor eljött a minchá imádság ideje Dániel szokása szerint szobájában volt, Jeruzsálem felé néző ablakait kitérta és könyörgött az Ö-ökkévaló előtt az ő népéért, Izraelért. A lesben állók berontottak a szobájába és letartóztatták Dánielt.

Amikor a király meghallotta, hogy Dániellel mi történt, rögtön átlátta a celszövést, nagyon sajnálta, hogy engedte rábeszélni magát az ostoba rendelet kiadására, és egész nap azon volt, hogy Dánielt megmentse a haláltól. A babilóniai jog azonban nem ismert fellebbezést: a halálos ítélet jogerős és végrehajtandó volt. A kivégzés módja pedig

szörnyű: kiéheztetett oroszlánok közé dobták Dánielt.

A királyt nagyon letörték az események. Nem tudott egész éjjel aludni, nem evett és a szokásos udvari mulatságok is elmaradtak.

Már kora hajnalban felkelt, hogy utolsó reményként, csodába vetett hittel ellenőrizze: tényleg meghalt Dániel? Valóban elvesztette leghűségesebb, legtehetségesebb szolgáját? Félve közeledett az oroszlánok verméhez és a hajnali csendben szomorúan kiáltotta:

- Dániel, az élő Isten szolgája! A te Istened, akit te szüntelen szolgálsz, meg tudott menteni az oroszlánoktól?

A dermesztő, feszült csendet Dániel határozott, vidám hangja törte meg:

- Király örökké élj! Az én Istenem elküldte az ő angyalát és bezárta az oroszlánok száját, így nem árhattak nekem, mert ártatlannak találtattam Előtte, és ellened sem követtem el semmi bűnt!

A király öröme határtalan volt. Kihozatta Dánielt és meggyőződhetett mindenki, hogy semmilyen sérülés nincs rajta, mert - ahogy a Szentírás megjegyzi - hitt az ő Isteneben.

Ezek után természetesen Dániel ellenségeit kutatták fel és tartóztatták le, illetve vetették az oroszlánok vermébe. Sajnos nekik már nem jutott az angyali védelemből. A Biblia megjegyzi: még a verem aljára sem értek, az oroszlánok már nekik estek.

Dáriusz király előtt még világosabb lett, Dániel Istene az egyetlen igaz Isten, ezért újabb rendeletet bocsátott ki: a birodalomnak minden népe rettegje és félje a Dániel Istent, mert ő az élő Isten és az ő királysága, uralkodása véget nem ér soha.

Dániel nevének jelentése: Isten az én ítéletem. Sorsa e szerint is alakult.

Tóth-Ábri Péter